

Arrest

nr. 309 124 van 28 juni 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. SEGERS
Huidevettersstraat 58 - 62
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 juni 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 juni 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2024.

Gelet op het arrest nr. 308 837 van 25 juni 2024, waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 27 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN VRECKOM, die *loco* advocaat N. SEGERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 juni 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Brussel Noord op 12.06.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten<1>;

naam: M.

voornaam: Y.

geboortedatum: (...) 1990

geboorteplaats: Oujda

nationaliteit: Marokko wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen«2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zieh naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Volgens Informatie verkregen via de politiezone van Brussel Noord op 12.06.2024 Is betrokkene gekend voor volgende op feiten:

- bedreigingen ten aanzien van het politiepersoneel (“Ik weet je terug te vinden als je je trein neemt aan het station”)

- weerspannigheid : probeert de tussenkomende politie inspecteurs te slaan en weigert mee te werken bij zijn arrestatie.

- verkoop van drugs (cocaïne)

- heling

- drugsbezit

- wapenbezit

Gezien het gewelddadige karakter en de herhaling van deze feiten kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

- 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 Jaar dat hem betekend werd op 05.04.2024.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische Problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris In zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

- Artikel 74/14 §3, 3°. de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Volgens Informatie verkregen via de politiezone van Brussel Noord op 12.06.2024 Is betrokkene gekend voor volgende op feiten:

- bedreigingen ten aanzien van het politiepersoneel (“ik weet je terug te vinden als je je trein neemt aan het station”)

- weerspannigheid : probeert de tussenkomende politie inspecteurs te slaan en weigert mee te werken bij zijn arrestatie.

- verkoop van drugs (cocaïne)

- heling

- drugsbezit

- wapenbezit

Gezien het gewelddadige karakter en de herhaling van deze feiten kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.04.2024 dat hem betekend werd op 05.04.2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 05.04.2024. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Volgens Informatie verkregen via de politiezone van Brussel Noord op 12.06.2024 is betrokkene gekend voor volgende op feiten:

- bedreigingen ten aanzien van het politiepersoneel ("ik weet je terug te vinden als je je trein neemt aan het station") - weerspannigheid : probeert de tussenkomende politie inspecteurs te slaan en weigert mee te werken bij zijn arrestatie. - verkoop van drugs (cocaïne)

- heling

- drugsbezit

- wapenbezit

Gezien het gewelddadige karakter en de herhaling van deze feiten kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.04.2024 dat hem betekend werd op 05.04.2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 Jaar dat hem betekend werd op 05.04.2024. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Hij geeft enkel aan dat hij niemand meer heeft in Marokko. Enkele vragen verder geeft hij dan weer aan dat hij nog 2 broers heeft in Marokko.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

(...)"

2. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13^{septies} opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering vermoed.

Aan de eerste voorwaarde is voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Onder "midde" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, onvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de

verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, §75).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het *prima facie*-karakter ervan. Het *prima facie*-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.2.2.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 41 en 48 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 6 van het EVRM, van artikel 3 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied, van de artikelen 1, 7, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het vermoeden van onschuld en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, het recht om gehoord te worden en de materiële motiveringsplicht. Zij meent ook dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

De verzoekende partij stelt omtrent deze schendingen onder meer wat volgt:

“(…)

PREMIÈRE BRANCHE : Sur les motifs de l'ordre de quitter le territoire

Si la partie adverse doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, délivrer un ordre de quitter le territoire à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances.

Votre Conseil a ainsi jugé que « le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs soient également pris en compte, en manière telle que la partie défenderesse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation » .

En l'espèce, il y a lieu de constater que la partie adverse procède à une application automatique de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, sans tenir compte de l'ensemble des circonstances de l'espèce.

Le droit à une procédure équitable, en ce compris les principes de bonne administration, le devoir de minutie, les droits de la défense, le droit d'être entendu, et le principe audi alteram partem, imposaient pourtant à la partie adverse d'inviter, ou à tout le moins de « mettre en mesure », le requérant à faire valoir ses arguments, « de manière utile et effective », à l'encontre des décisions qu'elle se proposait de prendre (...)

En l'espèce, il ressort du dossier administratif du requérant, commandé en urgence par ses conseils, que ce dernier a été entendu à deux reprises, en date des 12 et 13 juin 2024 et que deux formulaires « droit d'être entendu » ont donc été complétés (pièces 5 et 6). Or, il ressort de chacun de ces deux formulaires, que les deux différentes auditions ont été réalisées en français et sans l'assistance d'un interprète et ce, alors même que le requérant ne parle que l'arabe et n'est pas en mesure de s'exprimer en français. Il ne peut dès lors être considéré que le droit d'être entendu du requérant ait été respecté, ce qui constitue une violation de ce principe général de droit par la partie adverse.

Eut-il été valablement et adéquatement entendu, avec l'assistance d'un interprète, le requérant aurait pu faire valoir des circonstances et éléments personnels qui auraient nécessairement influé sur la prise de décision

de la partie adverse puisque cette dernière aurait dû tenir compte des éléments alors exprimés par le requérant.

Pour rappel, et comme il l'aurait exprimé lui-même s'il avait été placé en mesure de le faire, le requérant se trouve au cœur d'une procédure de traite des êtres humains depuis le mois d'août 2022, en raison de l'exploitation économique et des conditions de travail contraires à la dignité humaine dont il a été victime en Belgique. En raison de cette procédure de traite des êtres humains, le requérant s'est trouvé en séjour régulier en Belgique entre les mois d'août 2022 et juin 2023.

S'il est vrai que, en juin 2023, l'Auditorat du travail a considéré qu'il n'était pas opportun de prolonger le titre de séjour du requérant, estimant que ce dernier ne pouvait plus être considéré comme une victime de traite des êtres humains, il n'en demeure pas moins que l'enquête pour exploitation économique est toujours en cours mais aussi, et surtout, que depuis le mois de mai 2024, à la suite d'un courrier circonstancié envoyé par les conseils du requérant, le volet de traite des êtres humains du dossier du requérant est en cours de réexamen par l'Auditorat du travail, ce qui rend indispensable sa présence sur le territoire belge (pièce 4 – mail de l'Auditorat).

Par ailleurs, en raison de la difficulté de son parcours migratoire et de l'instabilité de sa situation administrative mais plus particulièrement depuis la traite/l'exploitation économique dont il a été victime pendant plusieurs mois en Belgique, le requérant souffre aujourd'hui de graves troubles psychologiques/psychiatriques et d'idéations suicidaires, qui ont mené à son hospitalisation au sein du service de psychiatrie du CHU Brugmann en mai 2023 (pièce 3 – dossier médical CHU Brugmann). Dans les attestations médicales rédigées lors de son hospitalisation, les médecins qui ont suivi le requérant expliquent que son état dépressif suicidaire et son syndrome de stress post-traumatique sont dus à son parcours migratoire et à l'exploitation dont il a été victime. Or, le réexamen de son dossier par l'Auditorat du travail pourrait éventuellement conduire à une réouverture de son dossier dans le volet traite des êtres humains et donc offrir une première forme de réparation au requérant, indispensable dans son chemin de guérison.

(...)

En outre, s'il avait été valablement entendu avec l'aide d'un interprète, le requérant aurait également pu expliquer qu'il se trouve également, outre la procédure de traite des êtres humains, au cœur d'une procédure auprès du Tribunal correctionnel, pour laquelle un jugement sera rendu le 26 juin prochain et pour laquelle les faits de rébellion sans arme qui lui sont reprochés, au-delà de ne pas être établis, ont largement été contestés en termes de conclusions et de plaidoiries par les conseils du requérant.

(...)

Enfin, l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 imposait également à la partie adverse de tenir compte de la vie familiale et de l'état de santé du requérant.

(...)

Dans la décision attaquée, la partie adverse se contente d'affirmer que le requérant a déclaré ne pas avoir de vie familiale ni d'enfants mineurs en Belgique et ne pas avoir de problèmes médicaux.

Or, en l'espèce, comme le requérant n'a pas été entendu de manière adéquate et effective, puisque les auditions ont eu lieu dans une langue qu'il ne comprend pas suffisamment, il n'a pas été mis en mesure de s'exprimer adéquatement sur les éléments de vie privée et familiale – en particulier sur les éléments relatifs à son état de santé mentale – dont la partie adverse aurait dû tenir compte dans sa prise de décision, sur pied de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980.

Vu le risque suicidaire objectivement attesté (pièce 3 – dossier médical du CHU Brugmann ; voy. également déclarations de Monsieur lors de son arrestation en avril 2024, pièce 11 – PV d'audition : « Je déteste tout, j'ai tout perdu. Cela m'arrive d'aller jusqu'au canal pour me jeter dedans et puis je ne le fais pas. Je n'ai pas eu d'aide ni de compassion »), si le requérant avait valablement été entendu et donc, mis en mesure de porter ces éléments à la connaissance de la partie adverse en temps utile, de tels éléments auraient certainement conduit la partie adverse à ne pas prendre la décision querellée, au vu du risque évident pour la santé du requérant et de la violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme en cas d'exécution de la décision querellée. Une telle décision pouvant mener le requérant à commettre un acte suicidaire, un examen psychologique ou psychiatrique s'imposait, à tout le moins, avant la prise de décision, quod non.

Partant, la décision attaquée viole également l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, pris isolément et en combinaison avec les obligations de motivation.

(...)

La décision attaquée constitue une mesure totalement disproportionnée au vu de la situation personnelle du requérant.

La motivation de la décision attaquée qui, pour rappel, ne tient pas compte de l'ensemble des circonstances propres à la situation du requérant puisque ce dernier n'a pas été entendu de manière adéquate et effective dans une langue qu'il comprend, ne permet pas davantage de vérifier si la partie adverse a effectivement mis en balance tous les éléments objectifs et sérieux du dossier du requérant de manière proportionnée, étant donné qu'elle n'a pas pris en compte les éléments essentiels de la situation du requérant, ce dernier n'ayant pas pu les exprimer puisque son droit d'être entendu n'a pas été respecté : la procédure de traite des êtres humains en cours pendant plusieurs mois en 2022 et 2023 et actuellement en cours de réexamen par

l'Auditorat du travail ; la procédure en cours devant le Tribunal correctionnel et pour laquelle le requérant est présumé innocent ; la santé psychologique et psychiatrique du requérant qui souffre d'un syndrome de stress post-traumatique, d'un syndrome dépressif et d'idéations suicidaires dont on ne peut garantir qu'elles ne seraient pas renforcées en cas de retour au Maroc, où le requérant ne possède plus rien et où il se retrouverait dans une situation d'extrême vulnérabilité.

Par conséquent, la motivation de l'ordre de quitter le territoire sans délai n'est pas adéquate et suffisante au regard des articles et principes visés au moyen, en particulier l'article 1er, §."

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 4 en 19, §2 van het Handvest, van de artikelen 7, 62 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Zij meent ook dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt: "

"Comme motivation de la décision de reconduite à la frontière avec maintien, la partie adverse se fonde une fois de plus sur le prétendu risque de fuite qui existerait dans le chef du requérant.

Les alinéas 2 et 3 de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 prévoient en effet une telle possibilité :

« Sous réserve de l'application des dispositions du Titre III quater, le ministre ou son délégué peut, dans les cas visés à l'article 74/14, § 3, reconduire l'étranger à la frontière.

A moins que d'autres mesures suffisantes mais moins coercitives puissent être appliquées efficacement, l'étranger peut être maintenu à cette fin, pendant le temps strictement nécessaire à l'exécution de la mesure, en particulier lorsqu'il existe un risque de fuite ou lorsque l'étranger évite ou empêche la préparation du retour ou la procédure d'éloignement, et sans que la durée de maintien ne puisse dépasser deux mois ».

Or, il a été démontré supra, en termes de premier moyen, que le risque de fuite est inexistant dans le chef du requérant et que d'autres mesures moins coercitives auraient pu, de toute évidence, être appliquées efficacement, conformément au principe de proportionnalité.

La partie adverse examine également la situation personnelle du requérant et affirme que ce dernier ne donne aucune raison pour laquelle il ne peut pas retourner dans son pays d'origine. La partie adverse souligne que le requérant aurait déclaré qu'il n'avait plus personne au Maroc, avant de préciser qu'il lui restait deux frères. La partie adverse affirme également que le requérant n'apporte aucun élément qui prouve qu'il souffre de problèmes de santé l'empêchant de retourner dans son pays d'origine.

Comme largement développé supra, la partie adverse se fonde sur des « déclarations » du requérant qui ont été faites en violation de son droit d'être entendu puisque ce dernier a été auditionné deux fois en français et sans l'assistance d'un interprète et ce alors même qu'il ne comprend pas suffisamment le français et ne peut pas davantage s'exprimer dans cette langue.

Il appartenait à la partie adverse d'entendre le requérant dans une langue qu'il comprend et dans laquelle il peut s'exprimer afin de développer les éléments de sa situation personnelle pertinents en l'espèce. Il aurait ainsi pu expliquer sa situation familiale au Maroc mais aussi, et surtout, son état de santé et les graves troubles psychiatriques dont il souffre (syndrome de stress post-traumatique, syndrome dépressif et idéations suicidaires) et qui l'empêchent de retourner au Maroc.

Rappelons que l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme et des libertés fondamentales (ci-après « CEDH ») dispose que « nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ».

Cette disposition consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime .

La Cour européenne des droits de l'homme a jugé que l'éloignement par un Etat membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la CEDH, et donc engager la responsabilité d'un Etat contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumise à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH. Dans ces conditions, l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas éloigner la personne en question vers ce pays .

Cette obligation a également été incorporée dans la législation communautaire puisque l'article 19, paragraphe 2, de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne précise, notamment, que nul ne peut être éloigné vers un Etat où il existe un risque sérieux qu'il soit soumis à des traitements inhumains ou dégradants. L'article 4 de la Charte prohibe également, en des termes identiques à ceux du libellé de l'article 3 de la CEDH, la torture et les peines ou traitements inhumains ou dégradants.

En ce qui concerne l'appréciation du risque de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH, Votre Conseil a jugé ce qui suit :

« Afin d'apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH, le Conseil se conforme aux indications données par la Cour EDH. A cet égard, la Cour EDH a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements,

il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de la partie requérante dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres au cas de la partie requérante (voir: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 78 ; Cour EDH 28 février 2008, Saadi/Italie, §§ 128-129 ; Cour EDH 30 octobre 1991, Vilvarajah et autres/Royaume-Uni, § 108 in fine) » 13 (nous soulignons).

Dans son arrêt Paposhvili c. Belgique (§175), la Cour EDH rappelait, au sujet de la souffrance causée par une maladie survenant naturellement, qu'elle pouvait relever de l'article 3 « si elle se trouve ou risque de se trouver exacerbée par un traitement – que celui-ci résulte de conditions de détention, d'une expulsion ou d'autres mesures – dont les autorités peuvent être tenues pour responsables ».

La Cour EDH a jugé, au sujet du §183 de l'arrêt Paposhvili, que la notion de « personne gravement malade » dont il est question n'était « pas limité à une catégorie particulière de pathologies, et encore moins aux seules maladies physiques : il peut s'étendre à tout type de maladie, notamment aux maladies mentales » (arrêt Savran c. Danemark, 7 décembre 2021, §137).

Elle a également rappelé (arrêt Géorgie c. Russie, 21 janvier 2021, §240) que même en l'absence de lésions corporelles ou de vives souffrances physiques ou mentales, quod non en l'espèce, si le traitement en cause « suscite chez l'intéressé des sentiments de peur, d'angoisse ou d'infériorité propres à briser sa résistance morale et physique, il peut être qualifié de dégradant et tomber ainsi également sous le coup de l'interdiction énoncée à l'article 3 » (voy. notamment, Vasyukov c. Russie, 5 avril 2011, §59).

Dans le même arrêt Paposhvili (§§184 et suivants), la Cour EDH établissait une liste d'obligations qui incombent aux autorités internes, une fois le seuil de gravité établi, dans le cadre de leur examen des craintes exprimées par la personne faisant l'objet d'un éventuel éloignement et des risques encourus par celle-ci en cas de renvoi dans son pays. Dans le cadre de ces procédures, quand le requérant produit des éléments susceptibles de démontrer que, en cas de renvoi dans son pays d'origine, il serait exposé à un risque réel de se voir infliger des traitements contraires à l'article 3, les autorités nationales sont notamment tenues « de dissiper les doutes éventuels à leur sujet et de soumettre le risque allégué à un contrôle rigoureux à l'occasion duquel les autorités de l'État de renvoi doivent envisager les conséquences prévisibles pour l'intéressé d'un renvoi dans l'État de destination » compte tenu notamment « des circonstances propres au cas de l'intéressé », ce qui implique d'avoir égard, entre autres, « aux attestations médicales établies au sujet de la personne malade (ibidem, § 187) ; il faut pour évaluer les conséquences du renvoi pour l'intéressé comparer son état de santé avant l'éloignement avec celui qui serait le sien dans l'État de destination après y avoir été envoyé (ibidem, § 188) ».

Par ailleurs, la Cour a déjà jugé, au sujet du renvoi d'une personne schizophrène vers un pays où les conditions de détention auxquelles il serait soumis aggraveraient sa condition mentale, que le risque de détérioration significative de l'état de santé mentale et physique du requérant était suffisant pour enfreindre l'article 3 de la Convention (arrêt Aswat c. Royaume-Uni, 16 avril 2013).

Partant, au vu de l'état de santé mentale du requérant et des graves conséquences qu'entraînerait, dans son chef, un retour vers le Maroc, la partie adverse était tenue de dissiper tout doute éventuel quant à une éventuelle violation de l'article 3 de la Convention EDH, en envisageant les conséquences prévisibles pour le requérant en cas de retour, en comparant son état de santé avant l'éloignement avec celui qui serait le sien une fois éloigné, le tout en tenant compte des circonstances propres à l'intéressé.

Par ailleurs, il ressort d'une jurisprudence constante que l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité administrative en vertu des diverses dispositions légales doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, ce qui implique que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet .

En l'espèce, outre la violation du droit d'être entendu du requérant développée supra et qui a empêché ce dernier d'exposer tous les éléments de sa situation personnelle, la partie adverse se limite, dans la décision attaquée, à motiver de manière stéréotypée sans jamais s'interroger sur les conséquences prévisibles d'un éloignement du requérant vers le Maroc, compte tenu de sa situation personnelle et, en particulier, de son état de santé mentale.

En négligeant de procéder à un examen rigoureux de la situation personnelle et de l'état de santé du requérant qui, s'il avait eu lieu, aurait nécessairement conduit à une décision différente, la partie adverse a violé les dispositions et principes visés au moyen et, en particulier, l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme pris isolément et en combinaison avec les obligations de motivation.

Ce constat suffit à tenir le moyen pour sérieux et justifie la suspension de la décision attaquée. ”

De verzoekende partij wijst er aldus op dat zij, om reden van moeilijkheden in haar migratieparcours en de instabiliteit van haar administratieve situatie, volgend op de handel/economische exploitatie waarvan zij gedurende meerdere maanden slachtoffer was in België, heden lijdt aan ernstige psychologische en psychiatrische problemen en suïcidale gedachten die geleid hebben tot haar hospitalisatie op de dienst psychiatrie van CHU Brugmann in mei 2023, dat in de medische attesten die opgesteld werden naar aanleiding van deze hospitalisatie, de artsen die haar volgden uiteengezet hebben dat de depressief suïcidale staat en haar posttraumatisch stresssyndroom te wijten zijn aan haar migratieparcours en de

exploitatie waarvan zij slachtoffer is geworden. De verzoekende partij betoogt dat gelet op het suicide-risico dat objectief geattesteerd is in het medisch dossier van het CHU Brugmann, doch ook in haar verklaringen naar aanleiding van haar arrestatie in april 2024 zoals blijkt uit het bij het verzoekschrift gevoegd stuk 11 wat het PV van het verhoor betreft (*“Je détestes tout, j’ai tout perdu. Cela m’arrive d’aller jusqu’au canal pour me jeter dedans et puis je ne le fais pas. Je n’ai pas eu d’aide ni de compassion.”* Vrije vertaling : *“Ik haat alles, ik heb alles verloren. Soms ga ik naar het kanaal om erin te springen en dan doe ik het niet. Ik had geen hulp of medeleven.”*), deze elementen – indien zij adequaat werd gehoord en in staat was gesteld geweest deze elementen kenbaar te maken aan het bestuur ten gepaste tijde – ertoe hadden kunnen leiden dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet zou genomen hebben gelet op het reëel risico voor haar gezondheidstoestand en de schending van artikel 3 van het EVRM bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Zij meent dat de bestreden beslissing die haar kan drijven tot het plegen van zelfdoding, een psychologisch of psychiatrisch onderzoek vereist, minstens voor het nemen van de bestreden beslissing, wat *in casu* niet het geval is. De verzoekende partij betoogt dat niet kan blijken dat de verwerende partij alle objectieve en ernstige elementen van het dossier op evenredige wijze heeft afgewogen zoals onder meer haar psychologische en psychiatrische gezondheidstoestand daar zij lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom, een depressief syndroom en suïcidale gedachten waarvan men niet kan garanderen dat deze niet versterkt worden in geval van terugkeer naar Marokko, waar zij niets heeft en zij zich in een situatie van extreme kwetsbaarheid zal bevinden. Zij meent dat gelet op haar mentale gezondheidstoestand en de ernstige gevolgen die een terugkeer naar Marokko hiervoor zouden meebrengen, de verwerende partij gehouden was om elke twijfel omtrent een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM weg te nemen. Zij wijst erop dat in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt over de voorzienbare gevolgen van een verwijdering van de verzoekende partij naar Marokko, rekening houdend met haar mentale gezondheidstoestand.

3.2.2.2. Ter terechtzitting van 21 juni 2024 wijst de advocaat van de verzoekende partij erop dat de artsen van Artsen Zonder Grenzen gevraagd werden de verzoekende partij te onderzoeken gelet op haar psychische problematiek. De advocaat van de verzoekende partij toont een berichtconversatie op de telefoon met personen van Artsen Zonder Grenzen waarin gesteld wordt dat de verzoekende partij die namiddag zal onderzocht worden.

Op maandag 24 juni 2024 wordt door de advocaat van de verzoekende partij een medisch attest van 23 juni 2024 aan de Raad overgemaakt dat onder meer het volgende vermeldt:

“Huidige klachten:

- *Sinds zijn arrestatie en opname in het centrum 127bis is patiënt uitermate geagiteerd en angstig ondanks de “zware” behandeling die in Brugman werd opgestart (Rivotril, Diazepam en Lyrica)*
- *Patiënt kan zijn huidige situatie niet uitstaan: hij zegt dat hij niet gek van wordt*
- *Patiënt is sterk suïcidaal en heeft zichzelf al verminkt, heeft geprobeerd metaal (sleutels: zie foto 1) in te slikken en zegt dat hij zich zal ophangen als men hem het land uitzet*
- *Tijdens de consultatie heeft patiënt met de armen en de benen, drukt hij zijn voorarmen tegen het hoofd (zie foto 2) en klopt hij met zijn hoofd tegen de muur (zie foto 3)*

Klinisch onderzoek:

- *Hoofd en hals: oud litteken thv. linkerzijde van het aangezicht: gevolg van vroegere agressie (zie foto 1) (...)*
- *Ledematen: teken van automutilatie thv. linker arm: aanwezigheid van een 50-tal ondiepe snijwonden (zie foto 4)*

Besluit:

- *Patiënt met een zeer uitgesproken agitatie en angst tgv. Arrestatie en opname in 127bis, en dit ondanks een gebruik van een hoge dosis anxiolytica en sedativa.*
- *Patiënt met tekenen van automutilatie en zelfmoordgedachten*
- *Context van psychische decompensatie waarvoor patiënt vorig jaar werd opgenomen op de dienst Psychiatrie van het Brugman-ziekenhuis*

Voorstel:

- *Heropname op de dienst Psychiatrie van het Brugman Ziekenhuis*

NB. In het medisch dossier van het centrum 127bis stond nergens vermeld dat patiënt in mei 2023 in het Brugman Ziekenhuis werd opgenomen. (...)

De debatten worden heropend teneinde beide partijen uit te nodigen hierover een standpunt in te nemen.

Ter terechtzitting van 27 juni 2024 legt de verwerende partij een medisch attest van de centrumarts van 26 juni 2024 neer, waaruit blijkt dat de verzoekende partij werd onderzocht op 25 juni 2024 en de centrumarts verklaart dat de verzoekende partij op dat ogenblik geschikt is om in het centrum te verblijven.

3.2.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden, hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het EHRM dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit het arrest Paposhvili (EHRM 13 december 2016 (GK), nr. 41738/10, par. 183) blijkt dat onder deze uitzonderlijke gevallen niet alleen worden begrepen situaties van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, enerzijds, maar ook situaties worden begrepen van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland, anderzijds. Derhalve beantwoorden slechts deze twee situaties van verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen aan de hoge drempel die geldt voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM.

Met betrekking tot het verwijderen zelf, heeft het EHRM reeds geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een verdragsluitende staat in beginsel niet verplicht om een persoon niet te verwijderen of uit te zetten wanneer deze in staat is te reizen en voor zover in dat verband de nodige maatregelen worden genomen die passend zijn en aan de toestand van de betrokkene aangepast (EHRM 4 juli 2006, nr. 24171/05, Karim t. Zweden, § 2; EHRM 30 april 2013, nr. 75203/12, Kochieva e.a. t. Zweden, § 35).

Wat meer bepaald omstandigheden betreft waarin de psychische moeilijkheden van de asielzoeker tot suïcidale neigingen leiden, heeft het EHRM herhaaldelijk geoordeeld dat de omstandigheid dat een persoon van wie de verwijdering is gelast, dreigt met zelfdoding, de verdragsluitende staat niet dwingt om van de uitvoering van de voorgenomen maatregel af te zien, indien hij concrete maatregelen treft om te voorkomen dat het dreigement wordt uitgevoerd (EHRM 7 oktober 2004, nr. 33743/06, Dragan e.a. t. Duitsland, § 1; EHRM 4 juli 2006, nr. 24171/05, Karim t. Zweden, § 2; EHRM 30 april 2013, nr. 75203/12, Kochieva e.a. t. Zweden, § 35).

3.2.2.4. De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op 12 juni 2024 en op de vraag of zij een ziekte heeft die haar belemmert te reizen of terug te keren naar haar herkomstland, ontkennend antwoordt, alsook dat zij op 13 juni 2024 opnieuw werd gehoord en haar opnieuw voormelde vraag werd gesteld, waarop zij antwoordt dat zij een ongeval gehad heeft aan haar voet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijken op het eerste zicht geen medische tegenindicaties voor de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Op 13 juni 2024 wordt door de centrumarts geoordeeld dat de verzoekende partij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM.

3.2.2.5. Echter blijkt uit de stukken gevoegd bij het verzoekschrift dat de verzoekende partij op 16 mei 2023 werd opgenomen op de dienst psychiatrie van het CHU Brugmann omwille van suïcidale ideeën ten gevolge van haar onzekerheid over haar recht op verblijf in België. Voorts wordt geattesteerd dat er sprake is van donkere gedachten en suïcidale ideeën zonder concrete plannen. Er wordt een week hospitalisatie op de crisiseenheid voorgesteld en een medicamenteuze behandeling voorgeschreven. Ook blijkt uit de gehoren van de verzoekende partij op 12 april 2024 naar aanleiding van haar arrestatie, die de verzoekende partij eveneens bij haar verzoekschrift voegt, dat zij verklaart op straat te leven, dat zij een reeks medicatie neemt en dat zij alles haat, alles verloren heeft, dat zij soms naar het kanaal gaat om erin te springen en het dan niet doet en dat zij geen hulp of medeleven had.

3.2.2.6. Na het nemen van de bestreden beslissing, blijkt uit het medisch onderzoek van de verzoekende partij door de arts P.D.G. op 21 juni 2024, zoals geattesteerd in het attest van 23 juni 2024 onder meer dat de verzoekende partij sinds haar arrestatie en opname in het centrum 127bis uitermate geagiteerd en angstig is ondanks het gebruik van een hoge dosis anxiolytica en sedativa en dat zij zelfmoordgedachten heeft waarbij zij ook stelt zich te zullen ophangen bij uitzetting en er tekenen zijn van automutilatie. Een opname op de dienst psychiatrie wordt voorgesteld.

3.2.2.7. Volgend op het medisch onderzoek en attest door de arts P.D.G. op 21 juni 2024, volgt nog een onderzoek door de centrumarts op 25 juni 2024, zoals blijkt uit het attest van 26 juni 2024 dat door de verwerende partij wordt neergelegd op de zitting van 27 juni 2024.

Naar aanleiding van voormeld onderzoek wordt door de centrumarts enkel geattesteerd dat de verzoekende partij op dat ogenblik geschikt is om in het centrum te verblijven. Bijkomende vaststellingen door de centrumarts worden niet gemaakt, minstens niet overgemaakt aan de Raad. Ook worden door de verwerende partij geen andere bijkomende gegevens overgemaakt aan de Raad.

3.2.2.8. De verzoekende partij betwist niet dat zij tijdens haar gehoor op 12 juni 2024 en op 13 juni 2024 niet heeft gesproken over haar mentale gezondheidstoestand, haar suïcidale gedachten noch dat zij geen medische stukken aanbracht. De thans voorgelegde stukken bevinden zich niet in het administratief dossier en/of dateren van na het nemen van de bestreden beslissing. Het kan de verwerende partij op het eerste zicht dan ook niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Evenwel, moet de Raad, overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet, in de huidige procedure een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek doen van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.2.2.9. Er wordt niet betwist dat de verzoekende partij psychische problemen heeft en er sprake is van automutilatie. Er wordt evenmin betwist dat de verzoekende partij reeds meermaals melding heeft gemaakt van donkere en suïcidale gedachten.

Hoewel de centrumarts op 13 juni 2024 een medisch attest ondertekende waar hij verklaarde dat de verzoekende partij geschikt is om in het centrum te verblijven alsook dat zij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM – waarbij echter niet blijkt dat de centrumarts op dat ogenblik kennis had van en rekening heeft gehouden met de medische historiek van de verzoekende partij en diens opname op de dienst psychiatrie een jaar voordien – blijkt uit de voorgelegde stukken eveneens dat de centrumarts de verzoekende partij opnieuw onderzocht op 25 juni 2024 en naar aanleiding hiervan slechts vaststelde dat de verzoekende partij geschikt is om in het centrum te verblijven. Er worden geen verdere vaststellingen gedaan, minstens worden deze niet overgemaakt aan de Raad, betreffende de mogelijkheid voor de verzoekende partij om te reizen en betreffende de vraag of de verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM. Een voldoende grondig onderzoek van de actuele gezondheidsproblemen van de verzoekende partij in het licht van artikel 3 van het EVRM blijkt op het eerste zicht niet.

Daarnaast wordt door de verwerende partij geen bijkomende informatie verschaft, nog minder stavingstukken neergelegd, over te volgen procedure en/of geplande maatregelen bij terugkeer.

3.2.2.10. Er is op het ogenblik van de terechtzitting van 27 juni 2024 dan ook op het eerste zicht geen duidelijkheid over de medische geschiktheid van de verzoekende partij om te reizen, noch over eventueel geplande maatregelen bij verwijdering gelet op de psychische toestand van de verzoekende partij.

3.2.2.11. Bijgevolg slaagt de verwerende partij er niet in om iedere ernstige twijfel over de weerslag van de verwijdering op de gezondheidstoestand van de verzoekende partij weg te nemen.

De Raad herhaalt dat hij in de huidige fase van het geding de nodige voorzichtigheid aan de dag moet leggen, en als hij op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat het middel ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kortgeding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De verzoekende partij blijkt in deze fase van het geding bijgevolg een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM te hebben die de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing in de weg staat.

3.2.2.12. De verweernota van de verwerende partij laat niet toe anders te besluiten.

3.2.2.13. Gelet op het voorgaande zijn de eerste twee middelen in de besproken mate op het eerste gezicht ernstig.

3.2.2.14. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.3.1. Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. De verzoekende partij betoogt dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel rechtstreeks verbonden is met de verdedigbare grieven, meer specifiek daar de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een onevenredige inbreuk zou uitmaken op de rechten gegarandeerd door artikel 3 van het EVRM.

3.3.3. Gelet op de beoordeling van de ernst van het middel dat raakt aan het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM ziet ieder redelijk denkend mens onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

3.3.4. De argumentatie van de verwerende partij in de verweernota doet daaraan geen afbreuk.

3.3.5. Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.4. Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan, volgt dat is voldaan aan de drie voorwaarden om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten en tot terugleiding naar de grens.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van 13 juni 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

N. VERMANDER